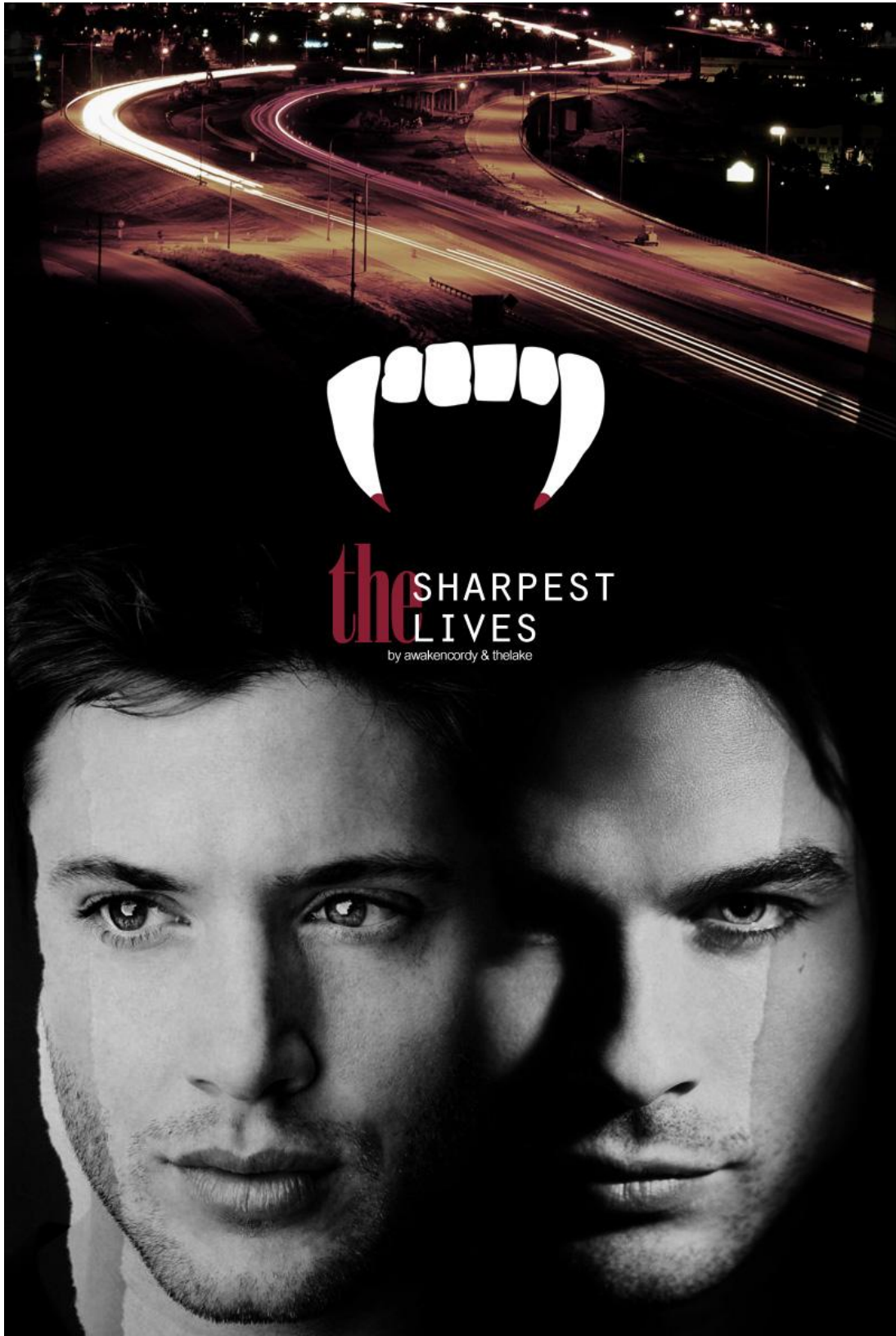

The Sharpest Lives

By *Awakencordy & TheLake*

The Sharpest Lives

By *Awakencordy* & *TheLake*

Fandom: Supernatural ve The Vampire Diaries CROSSOVER

Zaman: İki dizinin de 1. Bölümlerinden önceki bir zaman dilimi.

Çift: Dean/Damon

Derece: NC-18 (18 yaş altı için uygun değildir.)

Konu: Dean garip hareketlenmelerin olduğu Mystic Falls'a geldiğinde beklediğinden daha garip şeyler bulur.

* * *

I.....	3
II.....	8
III.....	14
IV.....	17
V.....	20
VI.....	23

I

♪ Timbaland & Justin Timberlake - Carry Out

Hayat Damon Salvatore için kolaydı. Hatta bazen o kadar kolaydı ki Damon bile asırlar geçmesine rağmen ara sıra şansının bu kadar yaver gittiğine şaşırabiliyordu. Gerçi bütün elde ettiklerini şansa bırakmak haksızlık olurdu. İnsanlar aptal, fazla güvenilir ve çabuk kandırılır yaratıklardı ve Damon bu durumdan fayda sağlamayı yaklaşık bir asır önce öğrenmişti.

Yine o şanslı gecelerin birinde Damon kollarından cansız halde sarkan ve kanının son damlasını da tattığı kemik torbası cesedi bir kenara attıktan sonra elinin tersiyle dudaklarındaki kanı sildi ve az önce çıktığı bara hiçbir şey olmamış gibi geri döndü.

Yarı çıplak kızlar tepsilerinde taşıdıkları ufak tekila bardaklarıyla masalar arasında dolaşip sütyenlerine sıkıştırılacak dolarları bekliyorken Damon az önce onlardan birisinin damarlarını kurutmuş, bir diğeri yanından geçerken oldukça iştahlı bir gülümsemeyle arkasından baktı.

Garson kızın minicik eteği kalçasının her hareketiyle sallanırken Damon gitmeden önce bir tane daha alıp alamayacağını düşündü, ama az önceki avının tadı hala dilindeyken yeni bir tanesini ağına düşürmenin düşüncesizlik olacağını farkındaydı. Mystic Falls bir gecede iki sürtük garsonun kaybolmasını yutabilecek kadar büyük bir yer değildi.

Müzik vampirin iyice keskinleşmiş hislerini titretecek kadar yüksek olsa da hala etrafındaki sarhoş insanların hızlı nabızlarını bastıramıyor, Damon düzenli bass vuruşlarına değil de o nabızlara ritm tutarak kalabalığın arasından ilerliyordu. Hedefi olan bar taburelerine geldiğinde gözüne kestirdiği yerde oturan adamı tek bir bakışla evi her neresiyse oraya gitmeye ikna etti ve boş kalan yere kurulup barmeni de aynı rahatlıkla yanına çağırdı.

"Walker, sek."

Barmen viski doldurduğu bardağı vampirin önüne bırakıp herhangi bir ücret istemek aklına bile gelmeden diğer müşterilere dönerken Damon içkiyi bardakta şöyle bir döndürdü, hemen ardından ilk yudumunu almak üzereydi ki birkaç tabure ötedeki kalabalığın dans pistine doğru hareket etmesiyle gözü onların arkasında oturan adama takıldı.

Eskimiş bir deri ceket, tarak dokunmamış kumral saçlar, fazla güzel bir surat ve uykusuzlukla alkol karışımından kızarmış yeşil gözleriyle ünlü avcı Winchester'ın büyük oğlu Dean içkisini içiyorken Damon bu gece şansının *gerçekten* yaver gittiğine inanıyor, viskisini tek seferde dikip tabureden kalktı.

SAMMY YES NO

"Yeni bira?"

Dean barmenin sorusuyla başını telefon ekranından kaldırdı ve yorgun ifadeli adama başını sallarken bara bir bakış attı. Mystic Falls'da durmasının diğer kasabalarda durmasından bir farkı ya da özel sebebi yoktu: boş bir motel, hemen yanında sabaha kadar açık bir bar ve kısa etekli garsonlar buralarda her kasabada olan şeylerdendi.

Genç adam önüne konulan biradan bir yudum alırken telefonunun sönmüş ışığını tekrar açtı ve önündeki seçeneğe baktı. Sam'i aramayı istiyordu, gerçekten istiyordu ama babasının sözleri hala kulağındaydı: "*O kapıdan çıkarsan bir daha geri dönmeyeceksin Sam!*" Ve Sam gitmişti.

Dean nefesini bırakıp telefonu da cebine attı, ardından iskemlesinde dikleşerek etrafını kolaçan etti. İleride dans edenlerden çekici biri olup olmadığını incelerken uzun boylu bir adamın onların arasından hiç dokunulmadan geçtiğini gördüğünde onu inceledi. Adamın siyah saçları ve siyah bir gömleği vardı, sanki hiç zarar görmeyecekmişçesine rahat duruşu da üzerinde farklı bir kıyafet gibi duruyordu.

"Hadi Dean, kendine gel, *edebiyat?*" Sam bunu görse seninle en az 1 hafta dalga geçerdi.

Dean yine kardeşine dönen düşünceleriyle başını iki yana salladı ve uykusuz olduğuna karar vererek cüzdanını çıkarttı, tezgaha iki onluk bıraktıktan sonra yorgun ahşaba bastırarak döndü, aşağı indi.

Genç avcı gerçekten yorgun olmalıydı ki bir anda önünde bulduğu adamla irkilmeden edemedi. Mavi gözlü adam onu izliyor, ona bakıyordu ki Dean herifi nasıl duymadığıyla kaşlarını çatı, diğer yandan da adamı göğsünden iterken konuştu:

"Kişisel alan dostum, hım?" Ve onu geçip tuvalete giderken başını iki yana salladı.

Dean son derdinin kasabanın yakışıklısı ve sahibi olduğuna inanan yeni yetmelerle uğraşmak olmadığına karar vermiş bir şekilde paslı kapıyı itti ve boş tuvalete girerek pisuarlara ilerledi.

Arabasını nereye bıraktığını hatırlaması birkaç saniyeyi alsa da Dean işini bitirmiş, dönerek ellerini yıkamaya gitti, yarın kendine bir iyilik yaparak öğleye kadar uyumaya karar vermiş, tuvaletin açılan kapısına aldırmadan musluğu kapattı.

Damon uzun zamandır peşinden koşturacağı bir av ile karşılaşmamış, bu seferki peşinden koşulduğundan bile habersiz, eğer başarabilirse—kimi kandırıyordu—*başardığında* o kadar tatlı olacaktı ki Damon şimdiden dişlerinin istekle kamaştığını hissedebiliyordu. Dean Winchester'ın yorgun olduğu her halinden belli, imkanı olsa lavaboya kıvrılıp uyuyacak gibi görünüyorken Damon onun bu halde yeterince lezzetli olup olmadığına emin değil,

fazla düşünmeden onun yanındaki lavabonun musluğunu açtı ve akan suyun altına ellerini sokarak aynadan diğer adamı izledi.

Genç avcının kafasında binbir farklı şey dönüyor, Damon arada birkaç şey yakalamış, ama tam olarak karmaşanın neden çıktığını bilemiyordu. Umursuyor da değildi...

"Dean Winchester."

Bozuk makineden kağıt havlu çekmeye uğraşan adamın hareketleri adını duyduğunda yavaşladı, başını çevirip aynadan Damon'la göz göze geldiğinde mavi gözlü vampir tuvaletin boş olmasından faydalanarak diğer adamı boğazından yakaladığı gibi duvara bastırdı. Winchester apaçık korkuyordu. Başına ne gelebileceğinden habersiz, şaşkınlıkla dehşet arasında bir yerlerdeyken Damon onun kaçamayacağını biliyor, diğer eliyle de alnından tutarak yeşil gözlerinin içine baktı.

"Şimdi bu bardan çıkıp kendine kasabanın en iyi otelinde bir oda tutacaksın. Beni gördüğünü unutup sıkı bir uyku çekeceksin. Yarın uyandığında bir bardak portakal suyu içip sonra ormanda bir tura çıkacaksın Winchester, anlaştık mı?"

Dean'ın göz bebekleri yeşil harelerin arasında büyüüp küçülürken Damon onun her şeyi kavradığından emin, güzel adamın boğazını bırakıp ellerini kumral saçlardan geçirerek başını duvardan çekti. "Şimdi git, tadını bulduğunda görüşürüz."

Dean Winchester gözlerini ovuşturarak tuvaletten çıktığında Damon keyifle yüzüğünü döndürerek o sırada yanlışlıkla içeri dalan sarhoş kıza gülümsedi.

Dean tuvaletten çıktığında bara ilerleyerek barmenin dikkatini çekene kadar bekledi, adam ona dönünce sordu:

"Buradaki en iyi otel nerede?"

Adam bir an kaşlarını çattı ama ona 4 sokak ilerideki bir otelin 4 yıldızlı olduğunu söylediğinde Dean başını sallayıp kapıya ilerledi. 4 yıldızlı oteller genelde apartman tarzında olanlardı ve Dean hiçbir zaman 4 yıldızlı otellerde kalmazdı.

Dean inatla hala 4 yıldızlı bir otele gitme fikrinde olduğunu fark edince durarak ilerideki bar kapısına baktı.

Dean tüm varlığıyla kasabadaki en iyi otelde sıkı bir uyku çekmek, yarın sabah da -öğlen değil, *sabah*- bir portakal suyu içtikten sonra ormanda yürüyüşe çıkmak istiyordu.

Genç avcı 26 yıl boyunca hiç sabah portakal suyu içmemiş, Dean'ın portakallara *allerjisi* var, dikkatle elini beline götürdü ve silahının orada olduğundan emin olduktan sonra dönerek tuvalete ilerledi. Orada garip bir şey olmamıştı bundan emindi ama bir şey vardı, bir şey ona kişiliğine uymayan kararlar verdirtmişti ve Dean gecenin bu saatinde bir avla

uğraşamayacak kadar yorgun olsa da bakması gerektiğini biliyor, ayağının ucuyla kapıyı açtı.

İçeride o siyah saçlı herif var, duvara dayadığı bir kızla öpüşüyorken Dean onlara iki saniyeden daha fazla vaktini harcamadan tuvaletin duvarlarına baktı, sonra içeri girerken kapıyı duvara yapışacak kadar kuvvetle ittiğinde ikili irkilerek ona döndü.

Kız hızla kızarsa da adam onu görünce şaşırılmış gibiydi ki Dean yüzünde en işini bilen sivil polis ifadesi, sırtarak konuştu:

“Hadi çocuklar, tuvalette cinsel ilişkiden sizi içeri tıkmamı istemezsiniz, hım?”

Kız hızla toparlandı ve adamı bırakıp koşturarak dışarı çıktı, Dean diğerinin de fırlamasını beklerken mavi gözler dikkatle ona bakıyor, adam kıpırdamıyordu ki Dean başıyla dışarıyı gösterdi:

“Dışarı. Şimdi.”

Adam inatla ona bakmaya devam etse de sesini çıkartmadı, onu geçip dışarı çıktığında da Dean derin bir nefes alarak kapıyı kapattı ve kitledikten sonra banyoyu herhangi doğal olmayan bir şeyin varlığına karşı incelemeye başladı.

Damon adamın hala neden barda takıldığını bilmiyor, ama garip bir şekilde ikna işinin ters gitmesi hoşuna gitmişken o da Winchester barda kaldığı sürece kalmaya karar vermişti. Adamın bir şeyleri fark ettiği ve nedenini aradığı belliydi. Damon onun cebinden muhtemelen sahte olan bir rozet çıkarıp barda çalışan birkaç saf kızla konuştuğunu fark etmişti ve işin nereye varacağını çok merak ediyordu. Winchester şimdi barın arka kapısından çıkmayı düşünse çöp kazanlarının bir köşesinde yığılmış kızı görmesi işten bile değildi.

Bu iş daha da eğlenceli olabilirdi.

Damon etrafta dolaşan tepsili kızların birini çağırdı ve bir yüzlük çıkarıp eğilmesini işaret etti. Kız memnuniyetle eğilip Damon’la göz göze geldiğinde vampir onu sütyenin tam ortasından yakalayıp olduğu yerde tutarak gözlerinin içine baktı.

“Arka kapıdan çık, sağdaki iki çöp kutusunun arasında, siyah torbaların altında bir şey göreceksin. Bunu sana ben söylemedim, beni tanıyorsun.”

Damon yüzlüğü onun göğsüne ilştirip gülümseyerek tepsideki bardağı da alırken kız ne olduğunu anlamamış, gözlerini kırıştırarak hafifçe güldü, sonra dönüp aynen söylendiği gibi arka kapıya doğru ilerledi. Çok geçmeden barın arka taraflarından acı bir çığlık yükselirken Damon sese ve telaşa aldırılmamış, sadece Dean’i izliyordu.

Genç avcı, barmen ve birkaç garson kızla birlikte dışarı koşmuş, bir süre kimse görünmemişken sonunda müzik susup polis sirenleri duyulmaya başladığında Damon da

kendi sırasının geldiğini anlamış, ön kapıdan çıkmak için koşuşturan insanların arasından geçip arka kapıya ilerledi.

Dean Winchester ortaya getirilmiş cesedin başında, kızın yana dönmüş başını ve kanlı boynunu inceliyorken Damon da onun yanına gidip aynı şekilde yere çöktü. "Tekrar başlamış desene..."

Dean bununla başını kaldırıp ona bakarken sordu:

"Ne tekrar başlamış?"

Damon kusursuz bir oyunculukla önce çenesini sıvazladı, sonra da rahatsızca etrafına bakıp henüz polislerin etrafta olmadığını görünce döndü ve kızın başını iyice yana çevirip boynundaki iki deliği gösterdi. "Vampirler."

Dean Winchester'ın yüzü tıpkı tuvaletin duvarında kısılmış halde olduğu gibi şaşkınlıkla ve korkuyla dolu bir hal aldığında Damon oyunun başladığını biliyor, zevkini bastırmaya çalışarak endişeli bir ifadeyle Dean'in koluna asıldı.

"Polisler geliyor, o rozet gerçek değilse başın belaya girer, kızın başından uzaklaş."

Dean sessiz, muhtemelen ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyor ve o da en az Damon kadar tuz ve kibritin işe yaramayacağını anlamış olmalı, itiraz etmeden kızın başından kalkıp Damon'la birlikte daha tenha bir köşeye çekildi.

Çok geçmeden Şerif ve ekibi kızın cesedinin başına geldiğinde Damon yanında durmuş onları izleyen Dean'in kulağına yaklaşarak fısıldadı:

"Kim olduğunu biliyorum. Yardıma ihtiyacın olursa ara."

Ve bir parça kağıt üzerinde Damon uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıp telefon numarasını bir avcının cebine sıkıştırırken Winchester hala şaşkın, bir şey söylemeden uzaklaştı.

Dean Winchester kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşırken Damon onun arkasından bakıyor ve insanların bilmedikleri şeyler karşısında ne kadar saf ve tahmin edilebilir olduklarını bir kez daha fark ediyordu. Avcı ya da değil, hepsi aynıydı.

* * *

II

♪ Kenny Rogers - The Gambler

Dean yatakta tavanı izlerken dışarıda ormanın sesini duyuyor, uzun süredir orman barındıran bir kasabada kalmadığını düşünerek geriye attığı eliyle saçlarını karıştırmaya devam ediyordu.

Dün gecenin garipliği hala aklında, genç avcı motele gelir gelmez Bobby'yi arayıp ona duyduklarını ve mavi gözlü adamın söylediklerini anlattıktan sonra Bobby'nin bir şey duyunca onu arayacağına söz vermesi üzerine telefonu kapatıp uyumuşken sabahın aydınlığında *vampir* fikri en az dün geceki kadar uçuk geliyordu.

Genç avcı telefonu çaldığında dalgınca uzanarak aldı ve kulağına götürürken sordu:

"Lütfen saçmalık olduğunu söyle Bobby."

Karşıdaki cevap uykulu ama hala ayık, vampir diye bir şeyin *olabileceğini* söylediğinde Dean iç çekerek gözlerini kapattı, sonra da sordu:

"Neden daha önce hiç vampir duymadık peki? Rufus bir şey söyledi mi? Babam?"

Elbette kimse vampirleri duymamıştı ama Bobby'nin her zamanki gibi kaynakları sonsuzdu, cevapladı:

"Bulgaristan'daki avcılar orada hareketlilik olduğunu söylediler Dean.. Anlaşılan o ki bize söylemiyorlar ama Avrupa'da vampir diye bir şey var.."

"Vampir diye bir şey? *Bobby!*"

Dean yatağında dikleşirken Bobby ona bağırması konusunda genç avcıyı uyardı, ardından ekledi:

"Bu iş başını aşabilir Dean, dikkatli ol. Aslında Sam'e yakınsın-"

"Hayır."

Bobby kesin cevapla iç çekti, ardından konuştu:

"Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim Dean.. Ama kardeşin sana yardım edebilir."

Dean tekrar '*hayır*' dedikten sonra mırıldandı:

"Ben biraz burada kalacağım, doktorlarla konuşurum. Kızın boynunda iki delik vardı Bobby.."

"Her şey o iki deliği açabilir Dean-"

"Adamın teki tekrar vampirlerin başladığını söyledi.. Araştırmam için yeterli ıvır zıvır var.."

Bobby derin bir nefes alarak pes ettiğinde Dean izin istemese de iznini almış, gülümseyerek konuştu:

"Arada ararım.. Git uyu Bobby, görüşürüz.."

"Gerizekalı, dikkatli ol."

Ve hat kapanınca Dean o anda çalmaya başlayan alarma dönüp pis bir bakış attı, odasına yayılan müzikle çarşafı iterek banyoya gitti. Önündeki gün planlı olsa da kulaklarında o mavi gözlü herif var, gözü masaya bıraktığı kağıda takıldı.

Damon.

Dean ilerleyerek kağıdı eline aldı ve numaraya baktıktan sonra kağıdı masaya bıraktı. Araştırma yapmadan bir adamla konuşması acemilikten başka bir şey olmayacak olsa da içindeki ses gidip portakal suyu içmek yerine bu adamla konuşmasını söylüyordu ki Dean sonunda pes ederek kağıdı tekrar eline alıp telefonuna uzandı.

Mystic Grill sabahın bu saatinde oldukça تنها ve sessiz, tam Damon'ın umduğu gibiyken mavi gözlü vampir kendine bir masa beğenip oturdu ve ona doğru gelen garsona masanın diğer ucundaki iskemleyi gösterip birini beklediğini belli ederek geri yolladı.

Sanılanın aksine Damon ikna gücünü o kadar da sık kullanmıyordu. Ona zaman kazandırdığı ve hedefe kısa yoldan ulaştırdığı kesindi, ama 170 yıl içinde o kadar çok insan tanımıştı ki onlara istediklerini verdikten sonra kontrol altına almadan da kendi yoluna çekebiliyordu.

Dean Winchester da diğerlerinden farklı değildi. Belki diğerlerinden biraz daha temkinli ve garip durumlara daha açıktı, ama onun da isteklerinin kolaylıkla kontrol edilebildiği ortadaydı. Winchester av istiyordu, Damon'sa vakit geçirecek bir oyun...

Damon onun adını birkaç yıl önce uğradığı küçük bir kasabada duymuş, avcılık işinin ona babasından kaldığını öğrendiğinde de tanışmak için fırsat kollamıştı, ama hiçbir zaman bir yerde o kadar uzun süre kalamamıştı.

John Winchester'ın zamanında ne kadar çok iblisi cehennemden en dibine yolladığı düşünülürse Dean'in de aynı amaçta olacağı kesindi. Damon'ın tek avantajı ise daha önce Winchesterlar'ın eline geçmemiş bir iblis olmasıydı. Vampirlere iblis denilebilir mi kendisi de emin değildi, ama eğer oyunu kazanmak istiyorsa Winchester dilinde konuşmanın işe yarayacağını düşünüyordu.

İşte başlıyor.

Dean içeri girip etrafına bakarak sonunda Damon'ı gördüğünde dün geceki karanlık ifadesiyle ona doğru ilerledi.

"Nasıl gidiyor?"

Damon ona uzatılan eli sıkarak tekrar dün geceki '*çok şey bilen genç*' rolüne bürünürken başını salladı. "Aradığına sevindim. İnanıp inanmayacağına emin değildim."

"Hala tam olarak inandığım söylenemez. Bana ne anlatacağına bağlı. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Damon bununla içinden gülümserken dışarıdan çok daha paranoyak ve endişeli görünüyor, etrafına bakınarak garsonların yeterince uzakta olduğuna karar verince masaya eğilerek Dean'e biraz daha yaklaştı.

"Onları nasıl öldüreceğimi biliyorum, yetmez mi?"

Dean karşısındakinin hiçbir halt bilmediğini böylece anlarken tatlıca gülümsedi, ardından başını sallayarak cevapladı:

"Nasıl öldüreceğini biliyorsun, evet.. Pardon hayatım, sert bir kahve alabilir miyim? Hesabı o ödeyecek-" sarışın garson ona göz kırpıp kahveyi getirmeye giderken Dean mavi gözlünün onu izlediğini fark ederek tekrar ona döndü, adam ise sordu:

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır? Sağol şekerim.."

Şekeri başka bir şey isterse ona seslenmesini söyleyip uzaklaşırken Dean kahvesinden sıcak bir yudum alarak dilini yaktı ama mavi gözlüye belli etmeden kupasını indirirken cevapladı:

"Bak, mitlere inandığın belli, güzel bir şey, seni dikkatli olmaya zorlar ama bana gerçek bilgiler lazım.. Vampirler dizilerdekilere benzemez.."

Mavi gözlü bununla kaşlarını kaldırıp arkasına yaslandı ve sordu:

"Neye benzerler peki?"

Dean onun manyakça duran gülümsemesine sakince gözlerini kırptırdı, onu sinir ettiğinin farkında olarak sırtırken kahvesinden bir yudum daha aldı, ardından cevapladı:

"Dolu bir barın arkasında birini ısırıp çöpe atacak kadar *aptal* olmazlar.. Vampirlerin bu kadar ünlü olmasının bir sebebi var: kimse onları gerçekten görmez, anladın mı?"

"Aptal? Bir vampire *aptal* mı diyorsun?"

Dean sırtarak arkasına yaslanırken uzun süredir onu sorgulayan birini bulmamış, neşeyle cevapladı:

"Ben bütün ibislere aptal derim.. Çünkü öyleler.."

"İnsanlar daha iyi yani-"

"Sen insan ve vampir ayrımını nereden biliyorsun? Ayrıca ismin nedir Ken?"

Mavi gözlü bununla kaşlarını çatınca Dean onun yakışıklı suratını büzüştürmesinden hoşlanmış, gülümseyerek sordu:

"Ken?"

"Damon. Damon Salvatore.."

Dean ismi içinden tekrarladı, ardından mırıldandı:

"Damon Salvatore.. Söyle Damon *Salvatore*, benim kim olduğumu bildiğini söyledin.. Kim olduğumu düşünüyorsun?"

"Polis olmadığın kesin."

"Ve?"

Dean karşısındaki adamın onun hangi kimliğini bildiğini merak ediyor, onun bir ipucu vermesini umuyordu ki Damon cevapladı:

"Bir avcısın, Dean *Winchester*."

Dean kupasını masaya koyarken masanın altındaki eli cebindeki silaha gitti, vücudu yavaşça kasılırken mavi gözler onu izliyor, devam etti:

"Adını duymayan yok doğrusu: asker oğlu Dean Winchester.. Artık tek başına takılan yalnız bir kovboy, babası onun artık koca bir çocuk olduğuna karar verdi-"

"Çeneni kapatsan iyi olur Salvatore, yoksa burada oluşacak hasarı da sen ödeyeceksin."

Damon bununla korkusuzca gülümsediğinde bu sefer *Dean* onun kim olduğunu merak ediyor, sordu:

"Sen kimsin peki? Adını duymadım-"

"Senin kadar dikkatsiz olmadığımdandır.."

"Avcı mısın?"

"Oradan nasıl görünüyorum?"

Dean bu soruya cevap vermemeyi tercih ederken garson yanlarına gelerek yiyecek bir şey isteyip istemediklerini sorduğunda Dean silahını bırakarak elini yukarı çıkarttı.

"Bir tür avcı diyebiliriz..."

Damon kendi fincanını Dean'in boş fincanının yanına koydu ve kollarıyla masaya yaslanarak oyuncu bir çocuğun haylaz ifadesiyle karşısındaki adama baktı.

“Beni sorguya çekmekle vakit kaybetmek istemezsin Dean. Bu daha başlangıç. Yarın o oturduğun iskemlede kanı çekilmiş bir ceset bulduğunda da benim kim olduğumu merak edecek misin?”

Dean’ın çenesini sıktığı açıkça görülüyorken Damon’ın gözleri onun dudaklarına inmiş, vampirin yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirirken bir an sonra Dean masanın üzerindeki elini cebine atmaya yeltendiğinde Damon aynı anda uzanıp onu iki bileğinden yakaladı ve ellerini masaya bastırdı.

“Vampiri bulmak istiyor musun?”

“Ne tip bir sapıksın bilmiyorum Salvatore, ama—”

“Ama? Ama ne Dean?”

Dean önce bileklerinden sıkılmaktan kızarmaya başlamış ellerine baktı, sonra yutkunarak tekrar Damon’la göz göze geldiğinde o anda aklından geçen tahmin, karşısındaki adamın dudaklarından döküldü.

“Vampir olan *benim*, Winchester. Beni yakalamak istiyor musun?”

Dean bununla ani bir hareketle kalkmaya yeltendiğinde Damon onun bileklerini çekerek adamı masaya düşürmekle kollarını çıkarmak arasında bir yerde geri oturtmayı başardı.

“Sakin... Sana zarar vermeyeceğim—gözlerime bak...”

Dean zaten o gözlerden başka bir yere bakamıyor, biraz sonra gergin omuzları gevşeyip dudakları aralanarak kaşları hafifçe kalktığında Damon dudaklarını ıslatarak onun bileklerini bıraktı ve elleriyle avcının ellerini kapattı.

“Uzun zamandır böyle bir kovalamacaya denk gelmemiştim Winchester. Eğer duyduğum kadar iyiyse beni köşeye kısırmak sorun olmayacaktır, değil mi?”

Dean hala rüyadaymış gibi Damon’ın gözlerine bakıyorken içinde kaybolduğu mavi gözler hafifçe kısıldığında Dean yutkunarak Damon’la aynı anda dudaklarını yaladı.

“Vampir...” dedi genç Winchester. “Sensin... Vampir sensin.”

“Ve sen beni yakalamak istiyorsun. Öldürmek, yok etmek.”

Dean uslu bir çocuk gibi başını salladığında Damon bu sefer onun kanına girmeyi başardığını anlamış, kazandığı ufak zaferle bir an için her şeyi unutturup adamı kasabadan uzaklara yollamayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Daha kanının tadına bile bakmamıştı, en azından bir sefer... Öldürmek zorunda değildi. Şimdilik...

“Seninle bir anlaşma yapalım Winchester.”

Dean başını sallarken Damon devam etti:

“Ellerini bıraktığımda benim *ne olduğumu* unutacaksın, ama vazgeçme. Hatırladığın gün karşıma geldiğinde sana bir şans vereceğim. O gün beni öldüremezsen kanın benim. Anlaştık mı?”

Dean'ın tek kaşı diğerinden biraz daha yukarı kalkarak gölgeleyemediği av tutkusunu belli ederken Damon bu işin ne kadar uzayacağını bilmiyor, adamın ellerini bırakarak arkasına yaslandı.

"Biraz daha kahve?"

Dean sigara içeceğini söyleyerek dışarı çıktığında Damon kaşlarını çattı ama bir şey söylemeden onu takip etti, dışarı çıkarken sordu:

"Avcıların sigara içmesi doğru mu?"

Dean şık arabasına dayanırken kendi kendine gülümsedi ama başka bir yorum yapmadan sigarasından bir nefes aldı. Damon arabaya dayanmak için izne ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar kıymetli araba sahibi tanımış, onun önünde dururken Dean bir süre sonra sigarasını indirerek sordu:

"Vampirleri nasıl yakalayabiliyoruz?"

Damon'un başı bununla kalktığında Dean de ona baktı. Genç avcının yeşil gözleri sabah güneşinde neredeyse saydam olabilecek kadar parlakken Damon onu izleyerek cevapladı:

"Vampirleri yakalanmak isterlerse yakalıyoruz. Ya da aptallarsa.."

Dean buna gülerken sigarasını yere attı, üzerine basarken mırıldandı:

"Aptal oldukları seçeneğiyle gidiyorum. Ne yapacağız?"

Damon tek kaşını kaldırarak ona baktığında Dean iç çekerek başını iki yana salladı ve başıyla arabaya binmesini işaret etti.

* * *

III

♪ One Republic - Marchin On

Dean arabayla kasabanın tamamını gezmiş, o sırada Damon hiçbir şey söylemeden sağında oturmaya devam etmişken akşamüstü bastıran yağmurla avcı iç çekerek direksiyonu motele çevirdi.

Damon ilerideki moteli gördüğünde başını koltuğa bırakarak ona döndü, Dean onun tek kaşının kalktığını görebilirken cevapladı:

“Bildiklerini anlatacaksın, ben de bulduklarımınla karşılaştıracam.”

Damon ‘aha’ diyerek önüne döndü, saatler boyunca aynı halde oturmaktan uyuşmuş kalçasını kaldırarak rahatladığında Dean direksiyonu sıktı, ama bir şey söylemedi.

Impala motelin taşlı yoluna girdiğinde Damon deri koltukta dikleşerek sordu:

“Ne yiyeceğiz?”

Dean kaşlarını çatıp ona döndüğünde Damon sırtarak cevapladı:

“Bütün gün beni gezdirdin Winchester, yemek almayacak mısın?”

“Çiçek de ister misin?”

Damon gülümsediğinde Dean gözlerini devirerek kapısını açıp dışarı çıktı, diğer kapının da kapandığını duyunca arabayı kilitleyip odasına yöneldi.

Güçlü avcı onu arkasında hissetmiş, tüyleri diken diken olsa da bir tepki vermedi, odasının kapısını açmakla uğraşırken sırtını kapatan adama karşılık derin bir nefes aldı.

Damon arkasında, ona dokunmuyor ama *neredeyse* dokunuyorken Dean bir an dönüp ona bir yumruk atma isteğiyle doldu, ama sonra kapıyı açıp içeri iterek odaya girdi.

Odada bi değişiklik yok, Dean dönerek ona tuz halkaları çizeceğini söyleyecek oldu ama o anda kendini çevrilip kapıya yapıştırmış bulduğunda nefesini kaybetti.

Damon önünde ona bakıyor, onu izliyorken Dean konuya gireceklerini anlamış, cevap olarak onu ensesinden tutup kendine çekti ve 2 sene sonra ilk defa bir erkeği öperek ona asıldı.

Damon acıkmış, odaya girdiklerinde suratına çarpan *Dean* kokusuyla dolu bir nefes aldı, ardından hızla karar vererek onu çekip kapattığı kapıya yapıştırdı.

Avcının gözleri bir an parlarsa da Damon ensesinden çekilince onun dudaklarına sırtarak kendini ona bastırdı. Dean'ın elleri çalışıyor, onun omuzlarından inip göğsünde gezindi, sonra pantolonunu açarken Damon onu hemen bitirmek istemiyor, ama ısırarak da istiyor, o şişmiş dudakları bırakarak boynuna yöneldi.

Dean başını kapıya bırakmış, onun pantolonunu açıyorken elini içeri daldırdığı anda boynunu ısırarak adamla gülerek konuştu:

"Fantazin mi var Salvatore? İstersen dişlerini kestirelim?"

Dean boynundaki hafif gülüşü sevmiş, bir eli onun saçlarına girerken diğer eli onun sertliğinde, hızını arttırarak ona asıldıkça Damon da ona bastırdı, ikisi nefes nefese birbirlerine sürtünürken Dean de onun bacağına kendini sürttü, bunca isteğin nereden çıktığını anlamasa da birkaç dakika sonra gevşediğinde Damon'un eli onun belini sıktı.

Dean derin bir nefes bırakarak başını kaldırdığında uykulu gözükten mavi gözlere gülümsedi, sonra sordu:

"Pizza?"

Damon gülerek ona yol verdiğinde Dean banyoya ilerledi, Damon'sa pizzacıyı aramaya koyuldu.

Dean iki bira açtığında Damon kapıyı kapattı, masaya ilerlerken Dean yüzü ciddileşmiş, sordu:

"Nasıl ölüyorlar?"

Damon kutuları bırakırken sesini çıkartmadı ama oturduktan sonra cevapladı:

"Kazık, kafalarının kopartılması.. Klasik.."

"Güneş yakıyor mu?"

"Öldürmüyor ama zarar veriyor.."

Dean pizzasından normal adamları kıskandıracak kadar büyük bir ısırık alırken Damon onu izledi, Dean de ona utanmazca göz kırıp lokmasını yuttuktan sonra sordu:

"Hiç vampir gördün mü Damon?"

Damon ona bakarken Dean cevabı bekledi, Damon başını sallayınca Dean sordu:

"Nasıl anlatabilecek kadar yaşıyorsun peki?"

Damon sessiz kaldığında Dean'in yeşil gözleri ona odaklı, devam etti:

"Ya da yaşamıyorsun, hım?"

Damon gözlerini kıstığında Dean hafifçe sırttı, Damon ise şaşkın gözüküyor, sordu:

"Nasıl?"

Dean omuzlarını silkip yeni bir dilim alırken cevapladı:

"Bilmiyorum.. Umrumda da değil, ama mutluyum. Kendini bilmez bir vampirin zırt pırt bana beyin şoku uygulamasını istemiyorum."

Onun sesinin keskinliğiyle Damon ona baktı, Dean de onu izlerken Damon sordu:

"Biraz önce-"

"Seksi duygularla karıştırıyor musun Salvatore?"

Damon bunu duyduğunda apaçık bir şekilde irkilince Dean gözlerini kıstı ama Damon kısa sürede toparlanarak cevapladı:

"İnsanların duyguları umursamadığım bir şarkı Winchester-"

"Ne güzel *Elvis*, ama benim bu vampirleri öldürmem gerek."

Damon'un keskin mavi bakışları ona yükseldiğinde Dean'in onu izlediğini görerek cevapladı:

"Bana saldırmayacağını nereden bileceğim?"

"Sana saldırdığımda bana şans vereceğine söz verdin *Angel*, sözünü bozacak mısın?"

Damon burnundan sinir dolu bir nefes verdiğiğinde Dean sırtarak ayağa kalktı ve yeni bir bira almaya gitti.

* * *

IV

♪ Brand X Music – The Immortals

Dean kısa bir tuvalet arasından sonra geri döndüğünde odanın boş olduğunu görmüş, banyonun kapısını kapatmadan bir adım geri attı ve olduğu yerden etrafına bakındı.

"Salvatore?"

Dean, adamın cevap verecek kadar nazik olacağını düşündüğüne inanamıyor, kendi kendine gözlerini devirirken banyodan çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve kapının kolunu bırakmadan sırtını arkaya yasladı.

"Her an üzerime saldırabileceğini bilecek kadar korku filmi izledim Dracula. Neredeysen çık—"

O anda Dean yüzünün önünde beliren vampirle irkilirken Damon'ın suratında birkaç saat önceki şaşkınlıktan eser yok, gülümseyerek elinde tuttuğu ufak tuz torbalarını Dean'in gözlerinin önünde salladı.

"Bunlar sana yardım edecek gibi görünmüyor Dean, ne dersin?"

"Hayatımda en çok nefret ettiğim iblisler hangileridir biliyor musun Damon?"

"Öğrenmek için ölüp bitiyorum! Hadi anlat!"

Damon en gıcık sırtışıyla kaşlarını kaldırıp indirirken Dean de gözlerini kısıp ufak bir gülümsemeyle cevapladı:

"Saldırmak yerine konuşanlar."

Ve o anda Dean Winchester'ın dizi Damon'ın bacak arasına tüm hiddetiyle vurduğunda Damon dişlerini sıkarak istemeyerek de olsa bir adım geriledi. Bu genç Winchester için yeterli olmuş, vampiri tüm gücüyle iterek ondan sıyrılırken bu işin bu kadar kolay olmayacağını, herifin ona kıyak geçtiğini biliyor, yatağın yanındaki tahta iskemleyi alıp duvara vurdu ve kırık bacakları kendine siper ederek dış kapıya doğru geriledi.

Damon kendini toparlamış, boynunu kütürdeterek arkasını döndüğünde Dean'in halini görünce genişçe bir kahkaha attı. "Soyunuzda aslan terbiyecilerinin olduğunu bilmezdim Winchester!"

"Fazla konuşma, saldıracaksan saldır. İkimiz de birimiz ölmeden bu odadan çıkılmayacağımızı biliyoruz."

"Bu kadar dramatik olma Dean," dedi Damon ve dudağını bükerek başını hafifçe yana eğdi. "Az önce çok iyi anlaşıyorduk, eski zamanlara dönemeyiz miyiz?"

"O beni bir parça az pişmiş biftek gibi gördüğün kesinleşene kadardı. Yaklaş. Yaklaş da bu sandalyenin bacaklarını önce gözüne, sonra da götüne sokayım. Yaklaş."

Damon bununla küçük bir kız gibi elini dudaklarına kapattı ve hemen ardından yüzündeki bütün oyuncu ifade silinerek Dean'in üzerine atıldı. Bir an sonra sandalye diğer duvarda

parçalanıp, Damon'ın dişleri kolaylıkla Dean'in eğilmiş boynuna girdiğinde genç Winchester'ın aklı başındayken söylediği en son şey yarım yamalak bir küfür oldu.

Damon derin bir nefes alarak Dean'in başını bıraktı ve baygın adam güçsüzce yere yığılırken ayaktaki vampir dudaklarının kenarından akan kanı büyük iştahla yaladı. Bütün vücudu ısınmış, kalbinin atışları devasa davullar gibi kulaklarında çınlıyor, bütün kaslarını titretiyorken Damon şöyle bir silkelenerek yerdeki adama baktı.

Hala yaşıyordu. Damon onu tek seferde öldürecek kadar zevksiz bir vampir değildi, hiç de olmamıştı.

Pekala, şimdiye kadar öldürüp yol kenarlarında bıraktığı evsizlerin ve avanak kızların cesetleri istisna olabilirdi, ama bu onların suçuydu. Aralarından bir tanesi bile Damon'ı Dean kadar eğlendirebilmiş olsaydı belki birkaç saat daha yaşayabilirlerdi.

Damon eğilerek Dean'in baygın bir yığın halinde vücudunun yanında diz çöktü ve gözlerini kısarak adamı şöyle bir inceledi. "Neden sana etki edemiyorum küçük avcı? Benden ne gizliyorsun? Mine çiçeği? Yüzük?" Damon önce Dean'in bütün ceplerini kontrol etti, sonra bileklerine ve en son elini sokup boynunu bir kez daha yokladığında eline gelen şeyle sırttı.

"Aha! Bingo!"

Damon kolyeyi tek seferde söküp çıkararak gözlerinin önüne kaldırdı ve ucundaki simgeye baktı. Kafasına koç boynuzları geçirmiş ablak bir adam—kadın—her neyse onun suratını taşıyordu. Damon daha önce hiç böyle bir sembol görmemiş, kolyeyi biraz daha evirip çevirdi ve sonunda ne olduğuna aldırmadan ucundan tutup cebine atmak istediğinde avcunun içini delen bir acıyla kolyeyi yere fırlattı.

"*Lanet olası*—" Damon eğilip kolyeyi ipinden tutarak tekrar kaldırdı ve ucundaki sembolü biraz daha dikkatle inceledi.

"O kolyeyi bırak Damon Salvatore."

Damon duyduğu sesle gözleri bir anlığına büyüyerek arkasını dönüp motelin sahibi olan herifi gördüğünde kaşlarını kaldırarak adamı baştan aşağı süzdü.

"Sen benim adım nereden biliyorsun..." Damon adamın yakasındaki isim rozetine baktı "Barry?"

"Adım Castiel," dedi Barry ve sakince elini uzattı. "O kolyeyi bana ver."

Damon kesik bir gülüşle kolyeyi geri çekince Castiel olduğunu söyleyen Barry de elini indirdi.

"Eğer doğruyu söylüyorsan ailen senin için çok bahtsız isimler seçmiş Castiel Barry."

Barry hafifçe kaşlarını çatıp başını yana eğdiğinde Damon kolyenin ucuna dokunmadan ona gösterdi.

“Kolyeyi neden istiyorsun?”

“Kendim için değil, sahibine geri vermek için istiyorum.”

“Sahibini nereden tanıyorsun?”

Bunun üzerine Barry'nin gözleri yerde yatan adama indiğinde Damon sanki o anda hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. “Tabii ya! Afedersin Barry, yerleri biraz kirlettik—” ve o anda Damon kendini ormanın ortasında bulurken uzun süredir ilk defa ne olduğunu anlamamış, yutkunarak boş kalan eline baktı.

* * *

V

♪ E.S. Posthumus - Moonlight Sonata

Dean gözlerini kırptırıp açısının *yatay* olduğunu fark etmesiyle beline saplanan sancı bir olarak inledi.

"*Seni orospu çocuğu*, dişlerini sökeceğim-" ve dönüp yere bastırarak kalkmaya çalıştı, o sırada eli göğsüne giderek kolyesini ararken bulamadığında yeni bir küfür zincirine başlayacaktı ki odadaki diğer adamı fark ettiğinde asla itiraf etmeyeceği bir ses çıkartarak gerisingeri yere düştü.

"Sen de kimsin!? Teker teker gelin!"

Yatakta oturmuş onu izleyen adam başını yana yatırarak onu inceledi, ardından avucunda tuttuğu kolyeyi ona uzatarak konuştu:

"Al Dean, buna ihtiyacın olacak."

Dean yıllarca taktığı kolyesine şimdi sanki bir ucubeymiş gibi bir bakış attı, sonra atılarak alırken sordu:

"Sen kimsin? Bunu ondan nasıl söküp aldın?"

"Ben beni gördüğünü bir daha hatırlamayacağın biriyim Dean. Ancak ileride tekrar karşılaşacağız."

Dean yere bastırarak kalkarken bunu duyunca gülmeden edemedi, sonra ona dönerek sordu:

"Adın nedir John Connor? Kimi korumaya geldin?"

Yatakta oturan adam onun elinde tahtalarla gezmesine şaşırılmıyışçasına bir sakinlikle onun yürümesini izliyor, cevapladı:

"Adım Castiel ve *seni* korumaya geldim Dean. Vampir Salvatore beni rahatsız ediyor, geleceğinde vampirler ve kurtadamlarla ilgili önemli bir kader olmasa onu çoktan öldürmüş olacaktım."

Dean onun sesindeki bıkkın üzüntüyle kaşlarını kaldırırken etrafı kontrolünü bitirmiş, ona dönerek sordu:

"Pekala *Cas-tiel*, bir anda nereden ışınlandın?"

"Işınlanmadım, bu bedeni almam yaklaşık 2 saniye sürdü, Barry oldukça dindar bir adam."

Dean kaşlarını çatarak ona bakarken ne saçmaladığını soracak oldu ama sonra boşvererek konuştu:

"Her neyse, ne yaptıysan iyi yaptın, şimdi ikile.. Ya da dur: Salvatore'ü nasıl def ettin?"

Castiel ona bakıyor, ne cevap vermesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi dursa da bir süre sonra cevapladı:

"Onu başka yere gönderdim."

Dean bunu beğenmiş, elini açarken sordu:

"Nasıl? Onun etkilemeye çalışması gibi mi?"

Castiel bunu duyunca hızla ayağa kalktı ve ona ilerledi. Dean bir an şaşırda da o sürede kendini adamla yüz yüze bulmuş, herifin kişisel alandan haberi yokmuş gibi davranışına bir tane çakacakken Castiel konuştu:

"Dean, Damon çok güçlü bir vampir. Onun etkileme gücünü hafife almaman gerekiyor."

Dean ona cevap verecekken o anda göğsüne bastırarak elle sarsıldı, daha ne olduğunu anlayamadan onu içten dışa yakan bir enerjiyi hissederken boğularak sordu:

"Ne-"

"Kaburgalarına bir iz bırakıyorum."

Dean boğularak '*kaburgalarım!?*' dedi ama Castiel ona aldırmandan sanki onun gömleğinin düğmesini ilikliyormuş gibi bir edayla onun kaburgalarını yakmaya devam etti, işi bitince de elini geri çekerek konuştu:

"Evet, bu kolyeden daha etkili olacaktır. Kaburgaların iyileşene kadar da şehri terk edeceğini ummaktan başka çarem yok."

Dean nefes almakla meşgul olduğu için ona cevap vermezken Castiel etkilenmemiş, devam etti:

"Kişisel fikrimi sorarsan buradan gitmeni tavsiye edeceğim ama-"

"Sana soran olmadı-"

"O yüzden bir şey söylemiyorum. Sam'i çağırmanı da tavsiye ederim-"

Dean atılarak onu ittirdi ama bir işe yaramayıp duvar gibi Dean ona yapışık kaldığında Castiel sadece gözlerini kırıştırıp devam etti:

"Dean, birkaç dakika içinde bein unutacaksın, kardeşini nereden tanıdığımıza dair bana kızmak yerine söylediklerime odaklansan daha iyi olur."

Dean ona okkalı bir cevap çekecekken Castiel onu bileklerinden tuttu ve zorla bastırarak orada durmasını sağladı, ardından gözlerine bakarak devam etti:

"Damon bir vampir ve bir kardeşi var, adı Stefan. O da vampir. Sen ve Sam nasıl avcı kardeşlerseniz onlar da vampir kardeşler ve en az sizin kadar tehlikeliler Dean."

Dean ona bakıyor, cevap vermiyorken Castiel dinlendiğini anlamış, konuştu:

"Bir vampiri kafasını vücudundan ayırarak, kanını kurutarak ve tahta kazıkla öldürebilirsin. Mine çiçeği onları zayıf düşürür, güneş de öyle. Ancak bunlara güvenmemeni tavsiye ederim. Kutsal saf maddeler de etkilidir: gerçek kutsal su, gerçek kutsal metal, altın gibi. Kutsal bir bıçağın var, biliyorum."

Dean başını sallayınca Castiel onu bıraktı, ama hala dibinde duruyor, devam etti:

"Damon rüyalara girebilen, algı değiştirebilen ve fikirlerini etkileyebilen bir vampir. Kardeşi Stefan da duygularla oynayabiliyor. Amacın Damon'ı mı öldürmek, yoksa o kızların katilini öldürmek mi Dean?"

Dean böyle bir sorgu beklemediği belli, refleksi 'ikisi de' demesini sağladığında Castiel başını salladı:

"O kızları öldüren de Damon. Bu bilgi işine yarayacaktır."

"Sen neden onu öldürmüyorsun?"

Castiel bununla sanki bir şey hatırlamış gibi ondan gerilediğinde Dean bir şeyi kaçırmış gibi hissetti ama ne olduğunu bulamadan Castiel cevapladı:

"Ben yeterince karışmamı yaptım Dean. Daha fazla kalamam."

Dean onun bakışlarında okuması gereken bir şey görse de okuyamadığından dolayı şaşkın, uzanarak onu tuttuğunda Castiel gözlerini kırıştırdı, Dean sordu:

"Seni tekrar göreceğimi söyledin.. Ne zaman?"

Castiel'in ifadesi bununla yumuşadığında Dean bir an onun yüzünde farklı bir adamı görür gibi oldu ama Castiel sessiz, fısıltı gibi bir sesle cevapladı:

"Beni tekrar gördüğünde beni öldürmek isteyeceksin Dean."

Dean gülümsedi, sonra ona göz kırpıp gerilerken konuştu:

"Bana kıyak çektin, artık dost sayılırız Cas.."

Castiel kısaltmaya kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi, ardından yok olduğunda Dean bir an kanat sesleri duydu, fakat kuşu göremezken o anda beline saplanan bir acıyla küfrederek konuştu:

"*Seni orospu çocuğu, dişlerini sökeceğim!*"

* * *

VI

♪ My Chemical Romance – The Sharpest Lives

Dean küfür etmekten başındaki damarların sıkıştığını hissederek motel odasından çıktığında kapının hemen dışında dişlerinin sökülmesini bekler gibi duran vampirle karşılaştı. İkisi de sanki zaman durmuşçasına bir an birbirlerine baktılar ve aynı anda geri adım attılar. Dean vampirin, Damon ise avcının gerilemesine şaşırılmış, ikisi de aynı şekilde kaşlarını çattıklarında Damon'ın mavi bakışları motel odasına kaydı.

“Barry içerde mi?”

Dean bir saniyeliğine Barry'nin kim olduğunu düşündü, ama o daha bir sonuca varamadan Damon'ın rüzgarı yanından geçtiğinde küfrederek arkasını döndü.

“Beni ısırдын pislik herif, seni tahta kazığa oturtacağım—”

Damon odada bir o yana bir bu yana bakarak Barry'i arıyorken aklı başka yerdeymiş gibi mırıldanarak Dean'in lafını kesti.

“Kazığı kıcıma değil kalbime sokacaksın Winchester—motel sahibi olan herif nerede? Bana bir şey yaptı.”

Dean cevap olarak yere eğilip kopmuş iskemle bacaklarından birini almak üzereyken bir nefes sonra kendini kapalı kapıya yapışmış bulduğunda bütün planları yıkılarak karşısındaki adama baktı.

“Yemeğinle oynayacak kadar hastalık—”

“Uzatma Dean. Seni Barry mi iyileştirdi—ya da Cassandra—Gabriel—ne haltsa.”

“Kanımı kurutmadan önce beynimi çürütmeye uğraşıyorsan pek başarılı değilsin Salvatore, ne saçmalıyorsun?”

Damon sabırsız bir ifadeyle kaşlarını çatıp dişlerini gıcırdattı ve önündeki adamı süzüp göğsüne bastırıldığı elini çekti. “Hatırlamıyorsun.”

“Hem de çok iyi hatırlıyorum, orospu çocuğu—”

Dean'in kalkan eli bir kez daha kapıya yapışıp acıyla açılan parmakları tahtayı serbest bıraktığında Damon gülerken başını iki yana salladı. “Vazgeçmek nedir bilmiyorsun, değil mi?”

“SEN NE BİÇİM BİR VAMPİRSİN?!”

Damon'ın kaşları kalkarak mavi gözleri zevkle açıldığında Dean derin bir nefes alarak gözlerini devirdi sonra silkinerek kurtulmak üzereyken “o biçim” olduğu kesinlikle belli olan vampir dudaklarını işgal ettiğinde nefesini tutarak bu sefer kendi isteğiyle kapıya yapıştı.

Vampir, elinin altındaki avcının canlı tadını alıyor, dili onun diline dolayıp adeta nefesini emiyorken birazdan kalbi atan adam sıkıştığı yerden homurdandığında Damon elini ikisinin arasına sokarak Dean'ın bacakarasını avuçladı. Dean'ın gözleri bununla faltaşı gibi açılırken Damon hissetmiş, şaşkın avcının alt dudağını dişlerinin arasında tutarak hafifçe geri çekildi ve ona baktı.

Dean kesinlikle hareket etmiyor, bu işin büyük bir olasılıkla kanlı biteceğini düşünüyorken Damon'ın tutuşu gevşeyip parmakları ölüme değil de zevke çalışmaya başladığında avcının yeşil gözleri zevk ile kaderine razı olmak arasında gidip gelerek kapandı.

"Seni öldürmeyeceğim Dean..."

Dean ne zaman öpüşmeyi bırakıp kulağa fısıldamaya geldiklerini bilmiyor, hızla gözlerini açtığında aynı anda sıcak bir avuç sertliğini kavradı ve onu kapıya biraz daha yapıştırdı.

"Aslını istersen," dedi Damon ve dilinin ucuyla Dean'ın çenesini takip ederek tekrar dudaklarına ulaştığında durdu. "Beni korkuttuğunu bile söyleyebilirim. Birileri seni koruyor Dean. Benim gücümün bile yetmediği biri..."

Dean bir şey söyleyecekken Damon'ın dili onu engellediğinde artık uyanma vaktinin geldiğini anlamış, elini vampirin saçlarına sokarak başını zorla geri çekti. "Barry'den mi bahsediyorsun?"

Damon gülümserken Dean onun Barry her kimse onu zerre kadar umursamadığını anlamış, aynı anda biraz önce yerine gelen akli tekrar aşağılara indiğinde tuttuğu saçları daha sıkı kavrayarak vampiri kendine çekti.

♪ Jessica Cornish – Sexy Silk

Hayat Damon Salvatore için kolaydı. Hatta bazen o kadar kolaydı ki Damon bile asırlar geçmesine rağmen ara sıra şansının bu kadar yaver gittiğine şaşırabiliyordu.

Mavi gözlü vampir boynunu ovarak bardan içeri adım attığında yüzüne çarpan tatlı kokuyla bütün hücreleri uyanarak gülümsedi. Isınmış vücutların damarları kaynayan kanla atıyorken Damon Salvatore yanından geçen oldukça sıcak bir garson kızın arkasından bakarak iştahla dudaklarını ıslattı.

Vampir avlanmayı şimdilik erteleyerek bara ilerledi ve boş taburelerden birine oturduğunda barmenle göz göze geldi. Barmen içkisini doldurduğu müşterinin işini yarım bırakarak onun önüne geldiğinde Damon etrafı izleyerek siparişi verdi:

"Walker, sek."

Cam bardağa düşen buzlarında üzerinden amber renkli viski akarken Damon çatlayan buzların sesini duyabiliyor, barmen uzaklaştığında dönüp bardağını aldı ve ayağa kalktı.

Vampir bütün o kalabalığın arasında farklı bir atış duyuyor, yakınındaki yüzlere bakıp birkaçıyla göz göze geldikten sonra kaşlarını çatarak tekrar bara döndü. Vampir bıraktığı yerine otururken birkaç tabure ileride oturan deri ceketli adamı gördüğünde çatılmış kaşları çözüldü, bardağı tezgaha bırakıp kalkmak üzereyken adam ona baktığında vampir bakışlarını kaçırdı.

Çok geçmeden Damon tüm iştahı kesilmiş bir şekilde bardan ayrıldığında Dean Winchester ona olanlardan habersiz, bardağındaki içkiyi bitirip hesabı ödeyerek kalktı. Siyah İmpala kapının önüne sahibini bekliyor, ay ışığında parlıyorken Dean arabaya girmeden önce son bir kez etrafına bakındı. Mystic Falls garip bir kasabaydı ve Dean neden burada bu kadar uzun süre kalmayı seçtiğini bilmesede aklında tek bir düşünceyle arabasına bindi:

Sam.

Aylar sonra iki farklı adam—biri canlı, diğeri ise asırlardır ölü—kardeşleriyle karşı karşıya geldiklerinde ikisi de yollarının kesiştiği o anı hatırlamadılar. Damon Salvatore ve Dean Winchester'ın hikayesi iki kanadın arasında havaya karışarak meleklerin tuttuğu bir sır haline geldi.

SON

18.02.11